

(Əvvəli ötən sayımızda)

İllər boyu bu minvalla, ümidini bir dəfə də olsun itirməyən, gözünü Şəhidlərimiz kimi parlaq sabaha dikib gözləyən, nə olur olsun, atəşkəs neçə dəfə pozulur pozulsun gözləyən Şirxan üçün vaxt, zaman daralır. Gözləyə-gözləyə 2020-ci ilin iyul ayı çoxdan gəlib çatmışdı... Bu ay hamımızı intiqam odu ilə yaxdığı kimi, Şirxanın da həyatını dəyişəcəkdik... Şirxanın həyatını iyul ayı, dünyasını sentyabr-noyabr ayları dəyişdirəcəkdik...

2020-ci ilin iyul ayı Azərbaycan tarixini yenidən yazan Tovuz döyüşləri başladı. Hamımıza bir daha və ucadan "Yətər! Qisas vaxtıdır!" dedirdən bir hadisə baş verdi. General Polad Həşimov da Şəhidlik Zirvəsinin fəhələri arasında idi! Bu, bizim xalqımız üçün böyük acı, yas idi. Hamı kimi Şirxan da bu xəbərləri çox pis qarşılamışdı. Bu, ola bilməzdi. Azərbaycan qisas gününə yaxın olmalı idi. Şirxanın içi-çini yeyirdi. Hər gün özünü Mübariz kimi hiss edirdi. Postdan-posta hünər göstərmək istəyirdi. Ancaq hünər göstərməyin vaxtı gəlməli idi. Bu vaxt isə hələki gəlmirdi ki, gəlmirdi. Vətən oğullarının səfərbər edib orduya qoşulanda Şirxan onları xoşsifətlə, güllər üzle qarşılayırdı. Artıq bilirdi ki, Ali Baş Komandan o əmri verəcək.

21 sentyabr 2020-ci il... Hamının Qisas Odunu alovlandığı gün. Hamının coşduğu, vulkan kimi püskürdü-yü gün. Azərbaycana Şəhid atəşinin düşdüyü və Qisas alovunun şölələndiyi gün... O gün bir Şəhid vermişdik... Son atəşkəs şəhidimizi, Tovuz döyüşlərindən sonra atəşkəsin pozulması zamanı şəhid olmuş kiçik çavuş Elşən Məmmədovu... Onun da qisası elə 7 gün sonra 27 sentyabr 2020-ci ildə yas mərasiminin 7-ci günü alındı...

Son atəşkəs şəhidimizin qara xəbəri dəəks-səda yaratdı. Əsgərlər yumruğunu daha çox sıxırdılar. Şirxan da yumruğunu dəmir yumruq edənələr arasında idi və çoxdan bu sərəya qatılmışdı. O, bir an əvvəl vaxtın gəlməsini gözləyirdi. İndi təxmin etmişdi ki, həmin Şəhidli, Zəfərli, Qələbəli vaxt yavaş-yavaş yaxınlaşır. Şirxanı hərbi təlim toplantılarına çağırmışdılar. Həmin gün Şirxan ailəsi ilə canlı olaraq sonuncu dəfə görüşdü. Bundan sonra ancaq telefon zəngləri ilə əlaqə saxlayacaqdılar...

Görüş zamanı Şirxan valideynləri, bacı-qardaşı ilə gülə-gülə, sevinclə, bəzən isə onlara sezdirmədən qəhərlənərək danışırdı. Sonda Şirxan duruxurdu. Söhbətin sonuna gəlmişdilər. Şirxan hərbi hissəsinə qayıtmalı və birbaşa təlim toplantılarına yollanmalı idi.

Bacısının ürəyinə nə isə dammışdı elə bil. Ancaq bunu qara fikir sayırdı. İçindəki qara fikirlərlə mücadiləsinə başlamışdı. Doya-doya qardaşına baxırdı. Elə bilirdi ki, bir də belə baxa bilməyəcək qardaşına. Belə vaxtlarda Şirxan da ondan soruşurdu ki, niyə elə baxırsan... Sual versə də, qəlbində hiss edirdi, başa düşürdü bacısının nələr fikirləşdiyini...

- Hə... Anacan... Mən artıq qayıtmalıyam... - Şirxan daha da ümidlənərək, ümidindən güc alaraq Anasına son dəfə güllər üzle baxdı.

- Hara qayıdacaqsan, oğul? - Ana Şirxandan o gözəl cavabı gözləyirdi...

- Mən təkə, hərbi hissəmə qayıtmayacağam, anacan. Yurduma qayıdacağam! Muğanlıma qayıdacağam! Qarabağa qayıdacağam! Qisasımızı, Şəhidlərimizin qisasını alacağam! Bunu etmək üçün qayıdıram hərbi hissəyə,

anacan! Yəqin ki, bundan sonra daha görüşə bilməyəcəyik... Telefon zəngləri də, yəqin ki, az olacaq innən belə... Şəhidlik...

- Oğul... - Ana baxışları ilə Şirxandan onu kövrəltməməyini xahiş edirdi.

- Hər bir kəsə nəşib olmayan bir ali rütbədir... Nə bilim, qismətimiz var, taleyimiz, alın yazımız var... Döyüş alnımıza yazılıbmış, yazılmalıymış doğduğumuz andan... Biz görmədiyimiz yurdumuzu azad etmək üçün gedirik, Ana! Döyüş yoldaşlarımız, mən... Ayağıma daş dəysə belə, Şəhid olsam da... Başını dik tutmağınla əlaqədar səndən söz almalyam... Söz verirənsən?

Ana üçün bu, çətin idi... Canından can gedəcəkdik oğlu Şəhid olsaydı... Ancaq onu da bilirdi ki, canından gedən canı da niğaran qoya bilərdi söz verməsə... Ona görə də başını dik tutub Şirxanın gözlərinin içinə baxaraq:

sona qədər görmək, axarını qələbəni qazanmaq olacaq!

- Səninlə fəxr edirəm, Quliyev! Fəxr edirəm! İlk qələbəmiz üçün mənə inam verənlərdən biri də Sənsən! Sənin atan-anan qarşısında sona qədər başəyirəm!

Bu inamla, bu ümidlə, bu təmkin və səbrlə illərlə özünü hazırlaşdıran Şirxan Quliyev 27 sentyabr 2020-ci ildən sonra Allahın və Onun Aslanının yar olması ilə birlikdə Zəfərdən Zəfərə irəliləyəcəkdik! Necə deyərlər:

Dastanının Zəfər qolu onun idi,
Gedəcəyi Zəfər Yolu onun idi!
Axi, Qarabağı onun yurdu idi,
Ulu yurdun sağı-solu onun idi.

Şirxan 25 illik, çoxuna qısa gələ, ancaq mənalı gələ bir ömür yaşamışdı bu günə qədər. 25 il ərzində yığılğı gücü, inamı, ümidi səfərbər edib döyüşürdü. Ən böyük arzusunda nəfəs qədər yaxın idi artıq. Nəfəsdən də ya-

Dünyasını dəyişdirən, arzusunu gerçəkləşdirən Şuşa fatehi

Şəhid əsgər Şirxan İsmixan oğlu Quliyevə həsr olunur

- Söz verirəm, oğul! - dedi - Sən də söz ver ki, bizi Qarabağa qaytaracaqsan!

- Mən sözümlə doğduğum gündən verdim, Şəhid olduğum gündə də sözümlə tam mənada tutacağam! Söz verirəm, Anacan!

- Özünü qoru, oğul...

- Niyə elə deyirsən? - Qeyri-iradi Şirxan bu sözü dedi. O, bununla Anasına bildirdi ki, könlündən Şəhid olmaq keçir. - Elə demə... - Sonra sözü dəyişdi. - Bax, oğul döyüşdən qayıdanda ürəyiniz istəyən bir məşin alacaq. Ailəlikcə hamınızı o məşinə mindirəcəyəm, gedəcəksiniz Şuşaya... Qarabağa, Xocavəndə, Muğanlıya... Gəzdirəcəyəm sizi... Özümün bu günə qədər görmədiyim yerləri onda sizin bələdçiniz kimi gəzdirəcəyəm... Sağlıq olsun də, baxaq görək...

- Sağ ol, oğlum! Allah Sənə də, döyüş yoldaşlarına da, ölkəmizə də yar olsun! Birinci bu günkü Şəhidimizdən başlayaraq, Səni bir çox Şəhidimizin qisasını alan görüm! Şuşaya bayraq sancan görüm, oğlum!

- Görəcəksən, Anacan! Mütləq görəcəksən! Ya bir bədənlə, bir ruhla, ya da ayrıca bədənlə Səni bir də görəcəyəm... İndi isə... HƏLƏLİK...

"Bəlkə də Əlvida..." dedi Şirxan öz içində... Anasının özünü sonuna qədər sıxan gözlərinin içinə son dəfə baxaraq, əlini yelləyərək getdi... Bundan sonrası uzun, başı Ulularımızdan başlayan, sonu o Uluların nəvələri ilə bitən Zəfər Yolu idi!.. Allah Şirxana savaşın 44 günün 41 gününü döyüşməyi nəşib edəcəkdik... 41 dəfə Maşallahlarla, sonsuz dəfə İnşallahlarla, Şükürlərlə, Təkbirlərlə, Dualarla döyüş meydanına şir kimi atılacaqdı...

21 sentyabrdan başlayan təlimlər 27 sentyabra qədər davam etdi... 26 sentyabr Şirxanın son təlimləri idi və demək olar ki, təlimlər bitmişdi. Bundan sonrası yenə də Zəfərli bir savaşın başlanğıcı, neçə-neçə şəhidlərimizin, vətən fədailərinin qisasının alınması idi... Qan tökülən, can verilən torpaqlarda bir daha canın verilməsi, qanın tökülməsi idi, torpaqların mən-fur düşmənin tapdığından azad edil-

məsi idi... Xainliklə, namərdliklə işğal olunan torpaqların mərdliklə, cəsərlə, igidlik, qəhrəmanlıqla azad edilməsi idi... Bu savaşa neçə cəsurlar döyüşəcəkdik... Şirxan da o cəsurlardan biri idi...

26 sentyabr günü komandir həmişəki kimi, bu dəfə də səhərə daha çox inamla baxan Şirxandan soruşdu:

- Quliyev, nə fikirləşirsən? Sabah nələr olacaq? Nələr edəcəyik? Nələr etməliyik?

- Sizin dediyiniz kimi: nələr etməyəcəyik ki, cənab komandir? - Şirxan içindəkiləri boşaltmağa başladı. - Birinci hava məlumatından başlayım. Sabahdan yağışlar utanacaq yağmağa biz döyüşdüyümüz üçün. Sabahdan günəş utanacaq çıxmağa biz qan tökdüyümüz, can verdiyimiz üçün. Sabahdan hamı Vətəni kimi olacaq. Hamı hər qara xəbərə mətin olaraq, ayaqda duraraq qarşılıq verəcək. Sabahdan bir xalq yenidən dirçələcək, diriləcək. Bir millət yenidən ayaqda duracaq, qələbələr qazanacaq. Sabahdan nələr olmayacaq ki, komandir?

Ululardan bizə gəlmiş Ulu miras - Zəfər qazanılacaq! Bu Zəfəri biz qazanacağıq! Bir dəfə də, bir addım da geri çəkilmədən! Bir dəfə də arxaya baxmadan! Düşmənləri bundan sonra qovacağıq! Sona qədər qovacağıq! Ən azından özümüzə, ən çoxundan Vətənimizə belə bir sözü verdiyimiz üçün! Biz Vətənə söz vermişik, cənab komandir! Mən də söz vermişəm, bu, mənim uşaqlıq arzumdur! Buna görə, müqavilə müddətimi artırmışam. O gün gəlməyəne qədər mən bu işi ata bilməzdim. Qisası, cənab komandir, sabahdan bu savaşa başlanğıcından sonuna qədər YA QAZI OLACAĞI, YA QALIB OLACAĞI, YA ŞƏHİD OLACAĞI! Məqam həmin məqamdır, bu üç məqam bizi tam vaxtında gözləyir!

- Bir söz də istəyirəm səndən... - Komandir Şirxandan güc alırdı.

- O sözü indi deyirəm: Vaxtı gəlib, cənab komandir! Vaxtı gəlib! Gecə hamı yatacaq, sabah bir xalq oyanaacaq! Şəhid olduğum günə qədər əmrinizə müntəzirəm, Cənab Komandir! Tək işim düşmənləri qovub Qarabağı

xın olmaq istəyirdi... Buna görə də sonuna qədər gücünü, qüvvəsini səfərbər edirdi. Hər an, hər dəqiqə Şəhadəti düşündü. Yolu Cəbrayıldan, Füzulidən keçdi şir kimi döyüşən Şirxanın... Heç görmədiyini yerləri gördü, ancaq heç görmədiyini dəhşətlərin seyrinə durmadı. Qarabağın hər qarışında gördüyü dağıdılmış ev üçün, yasa batmış, lakin məğrur dayanacağı bacaran hərailə üçün, Gəncə üçün, Bərdə üçün, Tərtər, Goranboy, Ağdam, Ağcabədi üçün, onların qisası üçün vuruşurdu Şirxan. Özünü Qisas Gününün fəhələri arasında gördüyü üçün, özü də belə cəsur əsgərlərdən olduğu üçün əvvəlcə Allaha şükür edir, sonra isə özünü xoşbəxtlərin xoşbəxti hiss edirdi. Şirxan üçün bu, göydəndüşmə fürsəti idi. Bu fürsət 200 il ələ gəlməmişdisə, indi ələ gəlmişdisə, qaçırmaq olmazdı onu. 200 il ərzində itirilənlərin heç olmazsa bir hissəsini də geri qaytarmaq, bu illər ərzində ədalətsizlik, zülm, haqsızlıq ətrafında cərəyan edən tarix çarxını ədalət, haqq ətrafında fırlanmağa yönəltmək üçün Şirxan var gücü ilə çalışırdı, vuruşurdu.

Azərbaycanı istəməyən, dırnaqarası sülhün tərəfdarı olanların verdiyi dırnaqarası atəşlər hamı kimi Şirxanı da narahat etmirdi. Əksinə, əvvəlkindən də daha güclü, qüvvətli bir şəkildə vuruşurdu. Polad bədəninə güllələrə sipər edirdi. Zəfər Yolu "keçilməz" olan, ancaq bir anda keçilən səddən Şəhidlik Zirvəsinə qədər, hələ ondan sonra da olan Şirxanə böyük, ən ağır, ən qanlı, ancaq ən şanlı döyüşlərdən biri gözləyirdi...

Noyabr ayının 2-si Şirxan, demək olar ki, sonuncu dəfə ailəsi ilə zəngləşirdi... Onun ürəyinə dammışdı ki, deyəsən, ömrünün sonu, şərəfli yolun başlanğıcı yaxınlaşır. Ən böyük Zəfəri qazananlardan biri olmağa Şirxan tam layiq idi. Çünki özü bu yerləri görməmişdi. Öz yurdunu görmək ona nəşib olmamışdı. Neçə il əzablardan, əziyyətlərdən keçmişdi bunun üçün. Müqavilələr yenilənmişdi bu günü görmək üçün. Həmin günləri Şirxan görməli idi və görürdü də...

(Davamı 12-ci səhifədə)

(Əvvəli 10-cu səhifədə)

- Salam, Ana! Necəsiniz? - Şirxan sonuncu dəfə ailəsi ilə danışmış kimi danışdı. Elə bil bilirdi ki, bu son dur. Anasından söz almaq istəyirdi.

- Əvvəlcə, sən de, oğlum, necə sən? Əvvəl bilim ki, yaxşısan, ondan sonra sevinim. - Ana kövrəkliyindən bir az saxlamışdı və Şirxandan gizləsə də, bacarmamışdı.

- Belə də, anacan. Yaxşı oluruq artıq.

- Haradasan, haralardasan?

- Bir gün Sənə dastanımı təqdim edərdəm, 2 noyabr səhifəsini çevirərsən, onda görərsən ki, mən o vaxt harada idim. Ancaqəgər bu qədər narahatsansa, onu deyə bilərəm ki, ən böyük Zəfərə nəfəsdən də çox yaxıncıq. Bu, elə Zəfərdir ki, onun yolunda neçə igidlərimiz şərfəflə, həvəslə addımlayır.

- Oğul, Səninlə fəxr edirəm! Sən bu fəxrə uşaq yaşlarından layiq idin. Hələ uşaq yaşlarından Sən oyuncaq silaha sarılmışdın. Oyuncaq silah oynayırdın. Heç yadımdan çıxmaz, oğul.

- Həmişə fəxr edəcəksən, Ana... Mən gedəndə də...

- Nə dedin, oğul? - Ana özünü eşitməzliyə vurdu və oğlundan söz almağa çalışdı.

- Ana, mənə bir söz de ki, ürəyimin döyüntüsünü artırırsın, qisas alovunu daha da şölələndirirsən... Mənə güc versin, inamımı artırırsın... Mənim sənə bu günə qədər çox suallarım olub... Sən də hamısına cavab vermişən... Qaçqınlıq həyatından suallar vermişəm, cavab vermişən. Əzabdan, əziyyətdən... Hər şeyi mənə danışsın taybatay açılan əllərimi sıxılmış yumruq etmişən. Bir sualına da cavab ver... Mən Şəhid olsam...

- Oğul...

- Ana, sualına döz... Döz, ana... Mən Şəhid olsam, nə edəcəksən? Yanında ola bilməsəm, ancaq ruh kimi ətrafında dolansam ... Nə edərsən? Məni bir də ancaq şəkillərdə görəsən... Mənə sual versən, ancaq bədənimlə deyil, ruhumla cavab versən... Nə edərsən?

- Başımı dik tutaram, oğul... Dözərəm... Mən bir Ana kimi bu günə qədər hər şeyə dözmüşəm... Qaçqınlığa dözmüşəm, əzablara, əziyyətlərə dözmüşəm... Bir qaçqınlıq damğasını, alın ləkəsini alnımda daşımağa dözmüşəm... Sən ki o ləkəni alnımdan siləcəksən... Mənim başımı dik tutmamam, uşaq kimi ağlamağım o zəhmətlərə, o əziyyətlərə hörmətsizlik olar... Sənə sözüm odur ki... Döyüş, oğul! Son damla qanına qədər döyüş! Adını, Şirxan adını tarixə yaz. Sən şir nəslisən, xan nəslisən, Sənin atan-baban mərd olub, qəhrəman olub, oğul... Biz qurtar bu qaçqın həyatından... Həyatımızı dəyişdir... Qəhrəman kimi, igid əsgər kimi, fəateh kimi, zəfərlə döyüşdən qayıt oğul ... Əgər qayıtmasan...

Ana-bala bir ağızdan bunu təkrarladılar: - Vətən sağ olsun!..

Şirxan o günlər sonuncu dəfə ailəsi ilə zəngləşirdi... Ömrünün bitməsinə, Şəhidlik Zirvəsinin fəatehi olmağa az vaxt qalmışdı. Parlaq Qələbənin çalınmasına da az qalmışdı... Şirxan indi ən böyük qələbə gözləyirdi... Qanlı, şanlıŞUŞA DÖYÜŞLƏRİ gözləyirdi Şirxanı!.. O, Şuşanın hər qarışında, Zəfər bayrağının dalğalanmalı olan hər yerində can verəcək, qan tökəcəkdə... Gözüönündə döyüş yoldaşları şərfəflə şəhid olacaqdı... Özü də... Şəhid olacaqdı...

Noyabr ayının əvvəllərində bir xalqın tarixini təzələyəcək, dastanını yənidən yazacaq Alparslandan qalan Malazgird döyüşü kimi, Fatehdən qalan İslambol döyüşü kimi olan bir döyüş-

Şuşa döyüşləri o vaxt başladı! Şirxan artıq inanırdı ki, zəfərə az qalıb, Şuşaya yaxın deyilik, eləŞuşanın özündəyik! Şuşanın zirvələrinə qalxaraq, dişi ilə, dirnağı ilə, əlbəyaxa döyüşlərlə düşməne qarşivuruşaraq onlara böyük bir dərs keçirdi Şirxan. Şuşanın ən böyük Zirvəsində hayqırırdı, səsi düşməne tərəfəks-səda verirdi: "ZƏFƏR BİSMİLLAH!". Onun başının üstündə Alparslan, Fateh, Xətai, Təxt-i-Nadir sahibi, Türk dünyasının bütün fəatehlərinin ruhu var idi. Bir xalq o günügözləyərək, gözlərinin kökü saralarkən həmin xalqın ərənləri Zəfərə bir addım yaxınlıqda idi... Zəfərin astanasında idi...

Şirxanın gözünün qabağında yaşadığı ömür yolu gəlib kino lenti kimi keçirdi... İllər boyu gözləmişdi bu günü... Özü həyatı qədər gözləmişdi - 25 il... Hər gün yuxularına girirdi Qarabağın Zirvələri... Şuşanı görməyən ərənlərdən biri olan Şirxan Şuşaya qədər döyüş yolu keçmişdi, artıq bilirdi ki,

çox az qalıb, lap az qalıb o Zəfərə... Əgər o günə qədər Şəhidlik Zirvəsini fəateh etsəydi, yenə də Vətən sağ olsun deyəcəkdə!..

Şuşanın zirvələrində, ən qanlı döyüşlərdə ləçəkləri qurumuş Xarıbüllüllər ərənləri çağırırdı. Bir Xarıbüllül Şirxana tərəf boylanmışdı. Döyüşlərin ən qızğın vaxtında özünü, polad bədəninə sipər edən Şirxana Xarıbüllül qurumuşləçəkləri ilə demək istəyirdi ki: "Yanımdakı hələ də bitə bilməyən güllərəŞəhid döyüş yoldaşlarının al qanı can verir. Gör nə gözəl çiçəklər açıblar. Deməli, o güllər, çiçəklər şəhidlərin qanı sayəsində artıq azaddır. O güllərin olduğu torpaqlarda Zəfər çalınır. Mənə də can ver! Mənə də azad olmaq istəyirəm! Sən də illərlə bu günü gözləmişən, mən də! Hər gün palçığa batmaq, düşmənin mürdar ayaqlarında tapdalanmaq, heyvan güllüşləri eşitmək istəmirəm! Sizin xoş səsinizi eşitmək istəyirəm! Tez ol, mənə can ver, Şirxan!"

Şirxan bilirdi ki, Xarıbüllülə can verən Şəhidlərin sırasında özü dəolacaq. Və sıra ona da çatır yavaş-yavaş... Ona görə də son qisasını almaq istəyirdi. Xainliklə, xəbisliklə, satqınlıqla işğal edilən Daşaltı zirvələrində sona qədər döyüşürdü... Öz səddini keçilməz adlandıran, axırda dərşini alan ohanyan kimi soysuzlara həddlərini bildirmək istəyirdi... Polad bədənlidən general Polad kimi düşməne qarşın böyük, sarsıdıcı zərbələrini endirirdi... Amansız, qəddar düşməne aman vermək sözünü eşitmək belə istəyirdi. Şəhid olan hər döyüş yoldaşının, qətl edilən hər mülki şəxs üçün daha kəskin, sarsıdıcı intiqam almaq istəyirdi... Daşaltının hər qarışında hər əsgəriyüksək sevincə salamladığı kimi Şirxanı da salamlayırdı qəhrəman Riadin, Albertin ruhu... Şirxan əlçatmaz yüksəkliklərə qalxanda oradan həmin an qanad açıb ruhunu uçurtmaq istəyirdi...Lakin hələ buna vaxt var idi...

7 noyabr 2020-ci il... Zəfər Gününə bir gün qalmışdı... Çox az qalmışdı Zəfərimizin çalınmasına... Şirxan və onun döyüş yoldaşları saat bilmədən, dəqiqə bilmədən düşmənləri qırıb irəliləyirdi. Şirxan hamıdan daha çox inanırdı ki, artıq bu, son addımlardır. Döyüş yoldaşlarına deyirdi ki: "Məqam həmin məqamdır, çatırıq Zəfər bayrağının dalğalanacağı yerə!.."

Zəfər bayrağının dalğalanacağı yerə az qalmışdı... Bir Şəhid yaxınlığındakı Xarıbüllülə qan verdi, can verdi... Və sırada Şirxan var idi... Şirxan da öz qanını yanında yalvaran, yaxaran, azad olmaq istəyən, azad olmağı gözləyən Xarıbüllüllərdən birinə verməli idi... Şirxan bir azdan çiçək, gül açacaq, ancaq hələ quru vəziyyətdə olan Xarıbüllülə dedi:

- Hə, Xarıbüllülüm... Həmişə dediyim kimi: "Məqam həmin məqamdır!"... MənəŞəhid olmaq gərək, Sənə də qanımla, canımla, ruhumla qidalanıb gül, çiçək açmaq, dirilmək, canlanmaq... Ya Şəhidlik Zirvəsi! Məni gözlə!

Şirxan kəlməyi-şəhadəti söylədi və qanının son damlasını da töküüb gözlərini əbədi yumdu... Gözlərinə son dəfə Zəfər bayrağının dalğalanacağı yer göründü... Ürəyindən axan son damla qan axaraq Xarıbüllülə yaxınlaşdı... Xarıbüllül o qanı canına hopdurdu. Şirxanın ruhu bədəninə ayrıldı. Xarıbüllül canlandı, dirilişin dadınıçıxararaq məğrurluqla Zəfər bayrağının dalğalanacağı yerə baxdı...

Müsahibələrdən birindəŞəhidimizin əmisi oğlunun açıqlamalarıürəyimi parçaladı: "7 noyabr günü idi. Gördüm, Şirxandan mənə zəng gəlir... Kontaktımda adı"Şirxan əmioğlu" idi. Dedim: "Əmioğlu, Sənə qurban olum..." Ancaq cavab səsi Şirxanın səsi deyildi... Onda mənə xəbər verdilər ki, Şirxan Şəhid olub..."Şirxanın əmioğlusunu Onun Şəhadətini eşidib ürəyini parçalayan ilk yaxınlarından oldu... Ondan sonra... Bu mübarək şəhadət xəbəri ailəyəçatdı və təkcə bir ailə deyil, bir Vətən Şirxansız qaldı...

8 Noyabr günü... Şirxanın canı, qanı ilə dirilən Xarıbüllül artıq daha da çox qürurla bu dəfə Zəfər bayrağının özünə baxırdı... Bütün Xarıbüllüllər dirilmişdi... Şuşa azad olunmuşdu! Xalqımız Zəfər çalmışdı! 200 ildən bəri itirilən torpaqlarımızın azad edilməsi ilə əlaqədar bu bizim ilk zəfərimiz idi, bu Zəfər artıq bizim Zəfərimiz idi!..

Zəfərin baş fəatehi, Ali Baş Komandan Şuşanın azad olunması müjdəsini 200 ildən bəri acı yasıyla boğulan bir millətə verdi və o millət ən böyük Zəfərini böyük qürurla qeyd etdi!.. Vətənin hər qarışında vətəndaşlar bayraqlarla dayanmışdılar... Güllə-güllə, sevinə-sevinə bu günü qeyd edirdilər... Hamı sevincindən ağlayırdı... Təbii ki, hamı Zəfərin fəatehlərinin dəfn olunduğu, and yerimiz olan Şəhidlər Xiyabanına axışırdı...

Həmin gün bir Xalqın, bir millətin günü idi...

Şuşada Şirxanın qanı ilə, canı ilə dirilən, haqqında dastanlar yazılmalı olan həmin Xarıbüllülün yanında Şirxanın azad edilmiş vətən torpaqlarının səmalarında gəzən ruhu olsa da vətən torpaqlarının qoynuna aldığı cismi yox idi... Bu hadisə dastanın ən təsirliməqamı sayıla bilər...

Döyüş yoldaşlarıŞuşada Zəfər bayrağını dalğalandırırdıqdan sonra, Şuşanın fəatehi olduqdan sonra əli Xarıbüllül tutan Şirxanın bədəninə olduğu yerə qayıtdılar... Əsgərlər sevinclərindən ağlayırdılar... GünəşŞuşaya doğmuşdu... Zəfərlə Günəş görmüşdüŞuşamız... Şirxanın can yoldaşı, döyüş dostu onun hərəkətsiz əlini tutdu və dedi: - Qalx, Şirxan, artıq arzuladığım, yolunda canımı fəda etdiyim Zəfəri çal-

mış! Gəl bu Zəfəri birlikdə qeyd edək! Hər Şəhid kimi Sənin də bu Zəfərdə böyük əməyin olub, Şirxan! Oyan, Şirxan! Şuşaya Günəş doğub! Zəfər Günəş kimi doğub Şuşaya! Bilirəm, ruhun sevinir, ancaqçox istəyər-dik ki, bədənin də sevinəydi... Şuşanın hər qarışında birlikdə gəzəydik... Azad etdiyim Şuşanın hər yerini birlikdə gəzərdik... Birlikdə gəzərdik... - Bu sözlər onun daxilində əks-səda verdi. Döyüş yoldaşının ağlına bir fikir gəldi. - Bu fikir ömrümdə mənim ağlıma gəlməzdi...

Döyüşçülərin hamısının istəyi ilə Şirxanın cansız bədəninə qaldırdılar və tankın üstünə qoydular. Şirxanın can dostları tanka mindilər. Bir döyüş yoldaşından bu sözlə ifadə edilməsi çətin olan mənzərəni görürdü... O, işarə etdi ki, tankı sürün!

- Hə, Şirxan, indi Səninlə Zəfərli Şuşanı gəzəcəyik!.. - Tankçı dostu tank üstündə hərəkətsiz dayanan o böyük fəatehi sanki hiss edərək, duyğula-

rına hakim olmağa çalışaraq bu sözləri deyirdi...

Şirxan tank üstündə, gözü açılmış bir şəkildəŞuşanı gəzirdi... Şirxanın cansız bədəni harada idisə, ruhu da oranı seyr edirdi... Şirxanın ruhunun gözləri dolmuşdu... İstəyirdi ki, can dostlarını qucaqlasın...

Can dostları tank üstündəki ŞirxanıŞuşanın mərkəzinə, Zəfər bayrağının dalğalandırıldığı yerə qədər gəzdirdilər... Tankçı dostu nə qədər duyğularına hakim olmağa çalışsa da, Şirxanın çiyin-çiyinə döyüşdüycən yoldaşının gözündən yaş axırdı... "Ax... Şirxan... Bilməzdim, bu qədər yandıracasın..." deyərək Şirxanın canlanmasını, qayıtmasını, gəlməsini istəyirdi... Elə bil, Şirxanın cansız bədəni ilə barışa bilmirdi... Şirxan Zəfər bayrağını sadəcə ruhu ilə dalğalandırmışdı... İndi də cansız bədəni iləŞuşanı gəzirdi... Nə olsun, Şirxanın ruhu əbədiyyətə qədər, dünya durduqca Şuşada, Şuşanın mərkəzindədir... Vəo yüksəklikdən parlaq Qələbəli Azərbaycan baxır!..

Şirxan Quliyev şəhadətindən sonra "Vətən uğrunda", "İgidliyə görə", "Qubadlının azad olunmasına görə" və "Şuşanın azad olunmasına görə" medalları ilə təltif edildi...

Şirxan hər Vətən oğlu kimi öz arzusuna çatdı... Bu yolda O, öz canını verdi, qanını tökdü... İndi onun bədəni aramızda olmasa da...

Ruhu ki başımızın üstündədir...

Vətən sağ olsun!

Sevindik NƏSİBOĞLU
17.02.2021. SAAT 14:40